

התכלת פרק רביעי מנחות

מד.

עין משפט
גר מצוה

פג א מיי פ"ג מהל' צינית
הלכה 3 סמג עשין כו:
פד ב מיי פ"ג מהל' צינית
הלכה 7 סמג עשין כו
טוש"ע א"ח סימן יד סעיף
:2

פַּה ג' מִי' פ"ה מַהֲל' תַּפִּילִין
הֲל' י' סַמֵּג עֶשֶׂן כֵּג
טוֹש"ע י"ד ס' רַפּוֹ סַעִיף
: 33

פז ד מיי פ"ד מהל' תפילין
הלכה ד סמג עשין כב
טוש"ע א"ח ס"י כ סעיף א:
פז ה מיי שם הלכה כו:
פח ו מיי פט"ו מהל' תפילה
הלכה יב טוש"ע א"ח
סימן קכח סעיף ב:
פחז ז מיי פ"ד מהל' תפילין
הלכה כו סמג עשין כב
טוש"ע א"ח סימן לו סעיף א:

שיטה מקובצת

[illegible]

וְיָרָא שֶׁפֶּה אֶחָד אֲזָרוּ לֹא מִצְרִיִּים דְּלִיטוּ מִזֵּי דְהוּי כֹּל שְׁלִיטָה לֹא
מִקְרָא וְלֹא מִצְוָה וְלֹא בְּדִקְךָ אֶרֶץ וְנִלְמָה יוֹמֵר מִשְׁבָּר
אֲעִזָּד וְאִשָּׁה שְׁלִיטָה (א) וְיֵאֵר מִזֵּי מִכּוּמוֹ: לְשׁוֹב מִצְרִי כְּלִמְדִּיקָא
(ב) וְיֵאֵר רַבִּי חִיָּא אִינוּ רַבִּי חִיָּא שֶׁר־ נִתֵּן שֶׁהֵיא חֲסִיד מִצְרִי כְּלִמְדִּיקָא
(ב"ב קל"א). יְלִדוֹת הַיָּמָה צִי וְהַעֲמִי
פִּי צִנְקִן הַצִּבְלָן הֵיא הֵיא מִצְיָא רִשְׁיָה
מִצְרִי חֲסִיד וְצוֹמֶסְפֶּסֶת רִקְסִין לְצִי
מִצְרִי מִשָּׁל שֶׁר צִי מִצְרִי:

מַלְּיָת שְׁמוּרָה ^{יז} בַּיּוֹם הַזֶּה יוֹם אֵין לְקַדֵּק מַחֲלֵן דְּמַסֵּס שְׁלֵמָה לִי כִּמוּ הַנּוֹאֵה בַּפֶּסֶק דְּמַכּוֹת (דף ג:) חָדָל לְדַלְמָתָא שְׁלֵמָה דְּלִיבֵית דְּקוּקָא ^א וְעוֹד ^ב הֵכָּה לֹא מִיפְטֵר אֲלֵא דַעַד לִי יוֹם סְבָרִי חֲנִישִׁי דְּשִׁאוּלָה הִיא דְּאֵין דְּרַךְ שְׁלֵמָה יוֹמֵר דְּמַזְלוּרִימָא פְּטוּרָה לְעוֹלָם בְּגַדְדִּין (חֲזוּן) דֵּן קָה) רֵאשִׁית ^ג דְּאֲרַחֲשִׁין וְשֵׁן וְלֹא שֶׁל אַחֲרִים הֵבִי נָמִי כְּסוּתָן וְלֹא שֶׁל אַחֲרִים אַע"ג דְּבַמְנוּחָה חֲזִיב הַשּׁוֹכֵר לְמַסְמִיקִין בֵּית (סג) דְּבִיתָן לֹא אֲחֵא לְפִסְוִין הֵם אַחֲרִים אֲלֵא לְכַדְרָא דְּאֵמֵן דְּרַךְ בִּיטָלָא (נַעֲלִי דף ה:) וּפ"ק דִּיּוֹמָא (דף יא:) נָמִי אֵיכָא הֵבִי וְהֵט' דְּלֹא מַסְחָבֵר קָרָא לְמַנְעוּטֵי בֵּית

אחרים רצוין לשמור עניד ל"א מיי
כל ל' פטור דלאו בית דירה
בדין הוא (ט) כדאמרינן פ"ק דבבא
בבא (דף טז.) גבי נשחטה שם ל' יום
הרי הוא כחגש העיר והא דמיי
הכא (זו) סיוע לרב יהודה להא טעמא
האולה למסכתא לה למנות טעמא
מדבבין למנוחא דלוריתא וז"ע א'
מזינן למימר דלענין לפטור עד ל'
יום הוא דמיי ומיחו "ל דמנוחא והא
מדבבין דמרי ביתא כתיבי וז"ע
דבבי סבוק השואל (ב"מ קא:) מוחא
על מי ופירי הא אמר רב משנא
חובת הדד היא לאו לחיוב שוכר
מיימי לה אלא ה"ק פשיטא שהמסמר
אינו חייב כיון שאינו דר שם וכן פ"ק
דמסכת ע"ז (דף טז.) וז"ע דפרין
בית ממי מפקע ליה ומסח ומשינא
חובת הדד היא פ' שאם ירכה לא
ידור זו אלא ישתמש זו תנזן וקס'
ולא מייחייב אלא דאמרינן ריש ר"א
דמילה (שם קא:) לא לכל אמר ר"א
משכיר מנזה דוחין השבת השבת
דמדה ר"א שאם לייץ טעמא ועשה
מוחה לפסחו מייב הואיל וצדו
הפיקרין ה"מ מנזה הואיל וצדו
הפיקרין לאו הנימח השום הוה
לכ"ע ולמ"ד חובת טעמא בלא לבישה
חייב: כל בחן שאינו עולה חרוב
וברי. דוקא שכאמור על עשה
כדאיחא (ט) בטורה (דף נט.) צריך
שאימר להם מון הכנסת שאו ידיים
קודם ובתרגום בבלי נמי מתרגמינן
(א) [אומר להם] ד תמיוון להון וז"ע
שמינן מינה ומי"מ אומר ר"מ ששפי'
אחד (ט) ועוד פ"י שש"א אין לו להקרות
בבירה היא בירו ומנא בכפרי אמור להם
מלמד

וַיֵּלֶךְ מִפִּי אֶבֶן חֲצוֹר לֹא
בְּמִקְרָא וְלֹא בְּמִשְׁנָה
חֲעֲבָד וְאִשָּׁה שֹׁאֵינָן (י) יג]
0 יד] חִיָּיָא. אִינוּ רַבִּי חִיָּיָא

זל טפי ת"ד חלוון זהו גופו דומה לים ובריתו
 "דומה לרג ועולה אחד לשבעים שנה ובדמיו
 צובעין תכלת לפיכך דמיו יקרים תניא א"ר נתן
 אין לך כל מצוה קלה שכתובה בתורה שאין
 מתן שכרה בעה"ז¹⁶ ולעה"ב¹⁷ איני יודע כמה
 צא ולמד ממצות ציצית מעשה באדם אחד
 שהיה זהיר במצות ציצית שמעט שיער זונה
 בכרכי הים שנומלת ד' מאות זהובים בשכרה
 שיגר לה ארבע מאות זהובים וקבע לה זמן
 כשהגיע זמנו בא וישב על הפתח נכנסה
 שפחתה ואמרה לה אותו אדם ששיגר לך ד'
 מאות זהובים בא וישב על הפתח אמרה היא
 יכנס נכנס הציעה לו ז' מטות שש של כסף
 ואחת של זהב ובין כל אחת ואחת סולם של
 כסף ועליונה של זהב עלה וישבה על גבי
 עליונה כשהיא ערומה ואף הוא עלה לישב
 ערום כנגדה באו ד' ציציתיו ומפחו לו על פניו
 נשמט וישב לו ע"ג קרקע ואף היא נשמטה
 וישבה ע"ג קרקע אמרה לו נפה של רומי שאני
 מניחתך עד שתאמר לי מה מום ראית בי אמר
 לה העבודה שלא ראית אשה יפה כמותך
 אלא מצוה אחת ציונו ה' אלהינו וציצית שמה
 וכתוב בה יאני ה' אלהיכם שתי פעמים אני הוא
 שעתיד ליפרע ואני הוא שעתיד לשלם שכר
 עכשיו נדמו עלי כד' עדים אמרה לו איני מניחך
 עד שתאמר לי מה שמך ומה שם עירך ומה
 שם רכך ומה שם מדרשך שאתה למד בו תורה
 כתב ונתן בידה עמדה וחילקה כל נכסיה שליש
 למלכות ושלש לעניים ושלש נטלה בידה
 חוץ מאותן מצעות ובאת לבית מדרשו של ר'
 וחיא אמרה לו רבי צוה עלי ועשיתי גיורת
 אמר לה בתי שמא עניך נתת באחד מן
 התלמידים הוציאה כתב מידה ונתנה לו אמר
 לה לכי וזכי במקחך אותן מצעות שהציעה לו
 באיסור הציעה לו בהיתר זה מתן שכרו
 בעה"ז ולעה"ב איני יודע כמה אמר רב
 שלשים יום פטורה מן הציצית מיכן ואילך
 בפונדקך בא"י והשוכר בית בח"ל כל שלשים
 יולך חייב אבל השוכר בית בא"י עושה מזוזה
 פלה של יד אינה מעכבת¹⁸ אמר רב חסדא
 אין לו מעכבת אמרו לו אמרת אמר להו
 רי מצות חד מצוה נמי לא ליעביד ומעיקרא
 אמר רב ששת¹⁹ כל שאינו מניח תפילין עובר
 ציצית בבגדו עובר בחמשה עשה²⁰ יוכל
 בג' עשה כל שאין לו מזוזה בפתחו עובר בשני
 ר' כל י' המניח תפילין מאריך ימים שנאמר
 ה'

יָוֵל טָפִי. [אִפְּיָה מְזוּלָה הַעֵדָד יוֹמֵר מִן הָאֶשֶׁה. לֹא זֶל טָפִי כְּלוֹמֵר יָוֵל וְהוֹסִיף וַיִּבְרַךְ שָׁלָה עֲשָׂאֵי עֵדָד כְּדִי לְהַשְׁלִים: גּוֹפֹר. מֵרָחָה גּוֹפִי] **וְעוֹלָה.** מִן הָאֶרֶץ: **לְפִיכָךְ.** שָׂאֵינוּ עוֹלָה אֶלָּא אַחַת לְיָלִיּוֹת. מִזֹּה קָלָה עֲשֵׂה בְעַלְמָא: **נִפְּחָה שֶׁל**

רומי: נשבעה בחיי המלך שהוא שר
של רומי. ל"א ע"ז (6): בפסוק אחרון
של פרשה (ומדבר נס' כתיב ב' פעמים
האלי ה' אליהם אחד בראשו ואחד
בסופו: **שליש למלכות**. ישינחה
להתנביר: [ח] **אותן מלכות**. לא מכרה
והביאמן [ט] והוא היה מתן שכרו
ע"ז: **היולה כסח מירה**. וספירה
לו [כ] להנאורע שלשם צידה. אלה
ומתגיייר לפי ששמה נס גדול של
חומר מות טפחו לו ד' נציות על
פסונו: **פונדק**. שלים בו עוזרים
עשים: **והסור בים כו'**. פטור שם
יחזור בו: **משום ישוב א"י**. דלחא
שקבעה שוב אינו נוטלה משם
אחרי יואל ממנה כדלמר צ"י השואל
צב"מ (ד קב). הלכך בקושי יואל
ממנה מפני שרם מנחה אחרת וא"י
יואל ממנה יסכרנה אחר מנחה
ששמינחלה מומנת במונה ומנחלת

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. אָנִי יי אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר
הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ
מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם
לְאֱלֹהִים אָנִי יי אֱלֹהֵיכֶם:
במדבר טו מא

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה גפה וס' ע"ז
הס'ד ולא"כ מ"ה שתי
פעמים צפוק וכו' אני ה'
אלהים: (ג) ד"ה בשמונה
וכו' לשון אחר בפ' קדש
בתיב והיה כי יצאך וגו'
ללכות וגו' וכן בודהיה כי
יצאך וגו' בסוף הפרשה
מביע והיה ללכות וגו'
ולטוטפות וגו' הרי ג'
ובק"ש וקשרתם לל"ז:

גליון הש"ס

בב' צוח עלי ויעשו
גזרות. עין יצמות דף כד
ע"ב תוספות ד"ה לא דימי:
דש"י ד"ה ועולה מן
הארץ. עין רש"י במגילה
דף ו ע"א ד"ה על ידי חלון
ובסנהדרין דף קא ע"א
בבב' ד"ה חלון ועין שבת
דף עה ע"א ושם דף עג ע"ב
תוספות ד"ה מפרק:

מוסף רש"י

חלוצין. תולעת שיוצא מן
הים אחד לשנים שנה,
ויוצעין בדמו חכלת ולכתחלה
לשני נראה בכל הים אלא
לחלון אחד (סנהדרין 28).
החלון עולה מן הים להרים
ויוצעין בדמו חכלת ונמכר
בנזמים יקרים (מגילה 1).
הסחלון מן הים הוא עולה
לחכת לשנים שנה. (חורין
109).

רבינו גרשום

וזהו טעם. כלומר אע"ג דהיינו
אשה לך והוסיף לברך פעם
שניה ומה בכך: גופו דומה
לים. מראה גופו: ובריינו.
צורתו: שליש למלכות. כדי
שיניחנה להתגיר: כל
שלשים יום פטורה מן

[illegible]

שלושה: יג) שאני מצווין; יד) של ר' אחיאי; טו) שאולה. עיין בתוספות בפרק השואל ובהרי"ם שם: טז) הכא ממוזה סיני:

עובר בח' עשה דכתיב והיה לך לאות על ידכה. ולזכרון בין עיניך. היינו תרי חד רידך חד רבון עיניך וכתביב והיה לאות על ירך. וכו'. והיה לו טלטהיב בין עיניכא אדא תמי: ציטית עובר בח' קשרה. גריליס תעשה לך. ועשו להם ציצית. ונחמו על ציצית. והיה לכם זכרון: דכתיב ויהיו חילום והפליין ציצית בין שם ח' קשרה עליו: